

около комина. Млъкнаха. Сънката приближи — чудновата и бърза. Котарацитѣ се слисаха. Хайде-де! Не може да бжде!

Нито е котка, нито котаракъ — самси Мики-Мишокътъ на крака имъ иде!

— С-с-тъ! — изкомандува най-дъртиятъ, съ изгрисано ухо, котаракъ. — Готова закуска! Едно, две, три! Дръжъ!

Изведнажъ отчаянъ ревъ се разнесе надъ стрѣхитѣ.

— Чакайте, чакайте, братя! Гръшка има! — викаше Мъръ-мъръ.

— Дръжъ! — командуваше отново Изгрисаното ухо. — Каква грѣшка, какъвъ ти братъ! Него ли виждате: Мики Мишока — познатата стока!

— Майчице Мяумяу! — изрева съ все сила Мъръ-мъръ.

Викътъ разцепи нощта и прокѣнтѣ. Старата Мяумяу тъкмо довършваше да облизва опашката си. Тя мигновено скочи, бутна прозорчето, тропна върху керемидитѣ, метна

се отъ тамъ на срещния покривъ и падна като куршумъ срѣдъ котарацитѣ. Тѣ дърпаха — кой за кракъ, кой за шия,

побъркания отъ страхъ Мъръ-мъръ. Мяумяу ги разблѣска и викна:

— Какво сте го захапали, бре? Не виждате ли че е моятъ хубостникъ! И той рекълъ да се маскира! Ха пускайте го, че здраво мѣстоне сте му оставили!